

איש לרעהו

לקט אמרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
מגדולי ישראל,
על מדות טובות
שנבואות
לאהבת הזולת,
הנלמדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
© אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש טז כסלו תשס"ט שבת - ירושלים 4:01 תל-אביב 4:15 חיפה 4:04 מוצ"ש - ירושלים 5:16 תל-אביב 5:18 חיפה 5:15

פרשת וישלח

הסתפקות ו"שמח בחלקו"

לשמוח בחלקו שחננו הבורא ולא להתאוות ליותר מהנצרך לו !

נלמד מהפסוק: "כי חנני אלוקים וכי יש לי כל" (פרק לג'יא)

ומפרש הכלי יקר: כי דרך הצדיקים אפילו שיש מעט בידם, מסתפקים בו ושמחים בחלקם, ונראה כאילו יש להם כל, אבל עשו אמר "יש לי רב", כי הרשעים אעפ"י שיש להם כל כסף וזהב שבעולם, מכל מקום נראה להם שעדיין הם חסרים. ואמנם, יש להם רב אבל לא כל צרכם, כי "יש בידו מנה רוצה מאתיים"...

דברים מאלפים במדת ההסתפקות כתב בספר "אוהב ישראל" (פרשת שמייני ד"ה זאת החיה) וכך כתב: "באמת אם האדם עובד את השי"ת באמת, בכל לבבו ורצונו הטוב, אז אינו חסר לו כלום, ונקשר ברצון שלו במדת "כל" כמו שכתוב באברהם אבינו ע"ה "וה' ברך את אברהם בכל", שנתקשר במדת "כל" בחינת צדיק, הוא מדת ההסתפקות (וכמו שאומרים אחר ברכת המזון "ודרשי ה' לא יחסרו כל טוב) ואז אינו חסר שום דבר, אבל אם האדם אינו עובד השי"ת בכל לבו עבודה תמה, הגם שמקבל שפע טוב מהשי"ת, הוא רק בדרך פרס - לשון חתיכה על דרך פריסת מלכותך (דניאל היכח ובפירש"י "נשברה מלכותך"), והוא חסר מכל, כי אין לו עדיין מדת ההסתפקות, ועיקר עבודת האדם השלם צריך להיות כל כך, עד שיהא קשור במדת "כל".

הוא שאמרו חז"ל (באבות פ"א מ"ב): "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס", היינו על מנת לקבל פרס - שהוא חצי דבר, כי הגם שנותן לו השי"ת שפע טוב ואינו מקפח שכרו, עם כל זה אינו נחשב בעיני האדם רק למחצה, כי אין לו מדת "כל" שהוא ההסתפקות, אלא "תהיו כעבדים וכו' על מנת שלא לקבל פרס", כי אם לקבל ה"כל", היינו שיזכה אז למדת "כל" שהוא ההסתפקות, וזה בא על ידי עבודה השלימה של האדם, עד שניקשר במדת "כל", הכוללת כל הטובות והברכות. עכ"ד.

באחד משיעוריו של כ"ק אדמו"ר מקלויזנבורג - רבי יקותיאל יהודה הלברשטאם זצ"ל סיפר, כי אחד הרבנים שביקר אצלו מיד אחר שהשתחרר מאימת הנאצים, שאל אותו: האם התלמידים שלומדים ממך תורה יש להם את כל צורכיהם כאשר יושבים ולומדים? והשיב לו: "אני מלמד אותם שלא יצטרכו מאומה וממילא יש להם את כל צרכיהם..."

כתב משגיח דקמניץ הגה"צ רבי משה אהרן שטרן זצ"ל (בספר בית ומנוחה): דבר מוזר ראיתי, ככל שאדם יש לו יותר - יש לו פחות! לדוגמא: תנסו להכנס לבית של ת"ח עני לבקש מקום לינה ותראו שבבית שיש בו בלעה"ר הרבה ילדים, ישמחו לקבל אורח בחפץ לב וינסו למצוא ולהשכיב כמה ילדים ביחד, ובעיקר להכניס אורח. ואילו בבית אשר בעליו הוא איש אמיד ויש לו כמה וכמה חדרים, תמיד ימצא תרוץ שאין לו מקום... כי חדר אחד מיועד לשינה לעצמו וחדר אחד לארוחות... חדר אחד הוא סלון... וחדר אחד מיועד לספרייה... וינסה לשכנע אותך שבחפץ לב היה מכניס אותך אבל מה יעשה אין לו מקום...

"מאין אקח להוצאות הדרך"...

על הגאון רבי יצחק שור זצ"ל (אב"ד גוואזדיץ) מסופר כיצד היה בורח מן הכבוד, שונא בצע ומסתפק במועט. עיירתו הייתה קטנה ולא נתפתה לקבל כתב הרבנות אשר הגישו אליו מעיר גדולה ועשירה בארץ אשכנז כמובא במעשה שלפנינו:

כאשר באו אליו ראשי העדה מהעיירה הגדולה והעשירה לבקשו לקחת המשרה על שכמו, קצבו לו שכר גדול מאד, ועשה עמם את כל החשבונות של ההכנסות וההוצאות והוכיח להם כי ההוצאות כגובה ההכנסות ולא ישאר בידו מאומה, ואם כן הרי גם בעיירתו הקטנה והעניה אשר ההכנסות מועטות גם ההוצאות כגובה ההכנסות, ונמצא שבעיר הגדולה יהיה עמוס בעבודה רבה מבלי שירוויח יותר...

ויענו לו ראשי העדה: "אם כן, נוסיף לך עוד על השכר הקצוב ויהיו לך לעודף על הוצאות ביתך". אמר להם הרב: "אבל מאין אקח להוצאות הדרך לנסוע מעיר לעיר..." השתוממו האנשים על שאלתו ויאמרו: "היבצר מאתנו לתת לך להוצאות הדרך בעדך ובעד בני ביתך להביאכם אלינו בכרכרות מהודרות לשכון כבוד בעירנו שעל זה דאגתך?"

השיב להם הרב: "לא על הוצאות הנסיעה לשם, אני דואג, כי אם על הוצאות הדרך לשוב לכאן, כי מי יודע אם אמצא חן בעיני כל העדה או אם תמצא העדה חן בעיני ואז אאלץ לשוב למקומי ומי יתן לי אז את הוצאות הדרך... לכן עדיף לי להמשיך לשבת בעיירתי הקטנה ולשמוח במה שיש לי".

הקדמה לספר "כח שור"

ליטול עצה מזקני הדור - חכמי התורה, קודם כל פעולה חשובה וגורלית!

נלמד מהפסוק: "ויקחו שני בני יעקב" (פרק לד-כה)

וכתב רש"י (מהמד"ר): "בניו היו ואעפ"כ נהגו עצמן שמעון ולוי כשאר אנשים שאינם בניו. שלא נטלו עצה ממנו". עכ"ל. ומסתבר שהיה עליהם ליטול עצה מיעקב, לא רק מחמת שהוא אביהם, אלא גם מצד היותו זקן שקנה חכמה, כדברי חז"ל (במד"ר שמות-ג): "אימתי ישראל עומדין? כשיש להם זקנים שכל מי שנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל".

הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל מביא (בשיחות מוסר - תשלב) מספר דוגמאות מפסוקי התורה ודרשות חז"ל מהם ניתן ללמוד ב' יסודות: א) שאין לאדם לעשות שום דבר (משמעותי) מדעת עצמו ומסברתו הוא, אלא עפ"י זקני הדור ורבותיו, שכן האדם הנוהג לעשות מדעת עצמו "מרה תהיה אחריתו, שאין אנו יודעין להיכן יגיע עם סברותיו", כלשון הגר"ח.

ב) על כל אחד ללמוד רק מרבו השייך אליו. שכן ממנו אפשר לקבל ולא מזולתו. ואפילו הנהגה התלויה בסברא ובדרך ארץ, כפי המעשה המובא בגמרא (סנהדרין יא.) ששמואל הקטן וכן ר' חייא תלו את החיסרון והסרחון בעצמם כדי להסירם מזולתם, אף זו צריכה להלמד מרב דוקא.

ואל יאמר אדם, אין לי רב כהיום הזה. כי עליו אמרו חז"ל את הכתוב: "אל תאמר מה היה שהימים הראשונים היו טובים מאלה" וכן כתוב "ובאת אל הכהנים הלויים או אל השופט אשר יהיה בימים ההם" ודרשו חז"ל (ילקוט שמואל רמזקיד): "וכי תעלה על דעתך שאדם הולך אצל שופט שלא היה בימיו, הא אין לך לילך אלא אצל שופט שבימך".

מחמת קוצר המקום נביא כאן רק דוגמא אחת קטנה ליסוד זה מתוך שלל הדוגמאות שמביא רבי חיים: נאמר בפסוק: "ויקח עובדיהו מאה נביאים ויחביאם חמישים איש במערה". מדוע חמישים? אומרים חז"ל בגמרא (סנהדרין לט): שלמד זאת מיעקב אבינו כמו שנאמר "והיה המחנה הנשאר לפליטה". ומקשה **המהרש"א** מה הוצרך - לדעת חז"ל - ללמוד מיעקב, כלום לא יתכן שעובדיהו עשה כן מדעת עצמו שהרי סברא פשוטה ונכוחה היא?! אלא מכאן נלמד את היסוד שכל דבר משמעותי גם אם הוא סברא פשוטה לעשותו יש ללמוד ולעשות זאת עפ"י מקור קדמון של תורתנו הקדושה ושל חז"ל.

"הנוטל עצה מן הזקנים אינו נכשל"

מעשה ביהודי תלמיד חכם שעברו למעלה מעשר שנים לאחר נישואיו ועדיין לא נולדו לו ילדים. הואיל ויהודי זה היה בן יחיד להוריו, לחצו עליו בני משפחתו ובפרט אמו, שיתגרש וישא אשה אחרת.

משלא יכול היה להמשיך ולעמוד בפני לחצו של אמו, הלך להתייעץ עם הגאון **רבי איסר זלמן מלצר זצ"ל** כיצד עליו לנהוג. השיב לו ראש הישיבה על שאלתו ואמר: "אני מסכים שתתגרש, אבל בתנאי אחד, שלפני כן תלך אשתך למשך שבועיים ימים לבית הבראה ולאחר מספר חודשים תוכל לגרשה..."

קיים אותו יהודי את הוראתו של רבי איסר זלמן ושלח את רעייתו לבית הבראה. והנה לתקופת השנה נתבשר רבי איסר זלמן שנולד להם ילד למז"ט.

כאשר הביעו אנשים בפני רבי איסר זלמן את התפעלותם מה"מופת" אמר להם בענוותנותו: "לא היה כאן שום מופת, הדברים פשוטים, רעייתו של יהודי זה היתה מאד חלשה ובמצב כזה כיצד יהיה בכוחה ללדת ילדים, על כן היה עליה ללכת לבית הבראה ולהתחזק..."

בדרך עץ החיים

ומי שאינו מציינת לעצתם - נכשל...

מעשה אירע ביהודי שהציעו לו שידוך בזיווג שני, אשה שהייתה נשואה לפני המלחמה ולא היו לה בנים. נכנס האיש אל החזון איש לשאול את חוות דעתו בענין.

אמר לו החזון איש: "אין עושים חתונה עם סיכונים!" התווכח אותו יהודי עם החזון איש, וקבעו שיחזור שוב במוצאי שבת לדון בענין. והנה בשבת זו נפטר החזון איש. הלה לא שעה לדברי החזון איש וגמר את השידוך, ולא זכה לבנים רח"ל.

נעימות החיים

סבלנות וארך אפיים

לנהוג בסבלנות ובנחת עם הזולת ולא בכעס ובהקפדה!

נלמד מהפסוק: "והחריש יעקב עד בואם" (פרק לד-ה)

וכתב הרלב"ג ללמוד מכאן, שראוי לאדם להתאזר בסבלנות ולא ימהר לכעוס על מה שעשו נגדו, אלא להמתין בישוב הדעת, כמו שמצינו אצל יעקב שהחריש עד בואם של בניו מן השדה, כדי שיתיעצו יחדיו מה לעשות.

מן הראוי להביא כאן את דברי הגה"צ **רבי שלמה וולבה זצ"ל** (בספר **עלי שור ח"ב**) על מדת הסבלנות הנדרשת למחנך כלפי תלמידיו וכך כתב: "מקבלים" תלמיד לאיזה מוסד, כלומר: בודקים את התלמיד אם הוא מתאים למוסד. מחנך אמיתי מקבל את התלמיד על עצמו, לשאת אותו בכל המצבים שלו. עם כל הבעיות והחולשות והמשברים שלו, וגם עם כל החטאים שהוא עלול לעשות.

"מה עלובה הגישה של אנשי מוסדות הדנים כל כך בקלות תלמידים לגירושין מהמוסד, ואינם מעלים על הדעת כי לרוב, גירושיו של התלמיד, כמוהו כפסק דין מוות ממש, כי הוא עלול להתדרדר. **ראוי** להם לזכור" - כתב הרב וולבה - "את אמרתו של הגאון **רבי יצחק בלזר זצ"ל**, כי גם ביחס לגנב יש "שולחן ערוך" ואסור לחיבו יותר ממה שהשו"ע קובע. כמו כן, לא על כל חטא מגיע לתלמיד גרושין! מחנך כמו כל איש ציבור, חייב להיות רחום וחנון, אך אפים ורב חסד, נושא עוון ופשע וחטאה, כי מי כמוהו חייב ללכת בדרכי ה' בהנהגת בני עם קדשו".

הרמב"ם (בפ"ב מדעות ה"ג) כתב שאף שבכל המדות יש לילך בדרך האמצעית, אבל הכעס מדה רעה היא עד למאד וראוי לאדם שיתרחק ממנה עד הקצה האחר וילמד עצמו שלא יכעוס ואפילו על דבר שראוי לכעוס עליו. ואם רצה להטיל אימה על בניו ובני ביתו או על הציבור אם הוא פרנס ורצה לכעוס עליהם כדי שיחזרו למוטב, יראה עצמו בפניהם שהוא כועס כדי לייסרם ותהיה דעתו מיושבת בינו לבין עצמו כאדם שהוא מדמה כעס בשעת כעסו והוא אינו כועס...

בסבלנות ובנחת...

בסוף ימיו של הגאון **רבי משה שמואל שפירא זצ"ל**, שהיה אז זקן מופלג, אירע פעם שנאלץ לנסוע נסיעה ארוכה לצורך גדול, נסיעה שבוודאי אינה קלה לאדם זקן וחלש בגילו. והנה כששב לביתו בשעה מאוחרת בלילה, נכנס לפתע יהודי שהיה ידוע כאיש מסכן. הוא החל להטריד את רבי משה שמואל שפירא בכל מיני שאלות שונות ומשונות בדברים של מה בכך, ורבי משה שמואל עונה לו בסבלנות אין קץ על כל שאלה ושאלה.

לא יכלו בני הבית להבליג על ההטרדה ובקשו לזרוק את האיש מהבית. ביטל רבי משה שמואל את מחשבתם באמרו: "בשבילנו הם אמנם דברים של מה בכך, אבל בעיניו הם דברים העומדים ברומו של עולם..."

ישורון - יח

להרחיק הבנים והתלמידים מחברים רעים העלולים להשפיע עליהם לרעה!

נלמד מהפסוק: "הצילני נא מיד אחי מיד עשיו" (פרק לביב)

מבאר הגאון רבי יוסף דב הלוי סולובייצ'ק זצ"ל (בספרו בית הלוי) כי **יעקב אבינו** התיירא משני הדברים: גם מפני שפיכות דמים - אם ילחם נגדו, וגם מפני התקרבות יתירה של עשו - אם יכרות עמו ברית שלום. ומכיון ש"גדול המחטיאו יותר מן ההורגו" ביקש קודם כל: "הצילני נא מיד אחי" - מפני אהוותו של זה. ורק אחר כך "מיד עשו". שכן הפחד שצריך להיות מ"עשו" הוא בראש ובראשונה כאשר הוא "אחי" - כשיש עמו קשרי ידידות ואהוה, וככל שיותר נתרחק מאהוותו של עשו ונקיים "ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי", כן תקטן הסכנה ממנו...

עד כמה החובה להרחיק את הבנים והתלמידים מחברים רעים, למד החפץ חיים מיעקב אבינו, שהקפיד להרחיק אפילו את עבדיו מהשפעתו הרעה של עשו הרשע. וכך ביאר החפץ חיים (בספרו חומת הדת - פ"ג) את הפסוקים שבפרשתינו:

האריכה התורה לפרט את הדרכת יעקב לעבדיו כפי שנאמר: "כי יפגשך עשו אחי ושאלך לאמר למי אתה ואנה תלך ולמי אלה לפניך. ואמרת לעבדך ליעקב מנחה היא שלוחה לאדוני לעשו. ויצו גם את השני גם את השלישי גם את כל ההולכים אחרי העדרים לאמר כדבר הזה תדברון אל עשו במוצאכם אותו".

ותמוה, מה רוצה התורה ללמדנו בריבוי השאלות "למי אתה ואנה תלך" וכו' ולשם מה הוצרכה לפרט שאומר כן גם לשני וגם לשלישי וכו'?

אלא מבאר החפץ חיים בהקדם מה שלכאורה צריך להבין: הרי האבות הקדושים קיימו כל התורה, ואם כן יפלא על יעקב כיצד שלח דורון עם עבדיו, והרי חז"ל אומרים: המוכר עבדו לעכו"ם קונסין אותו עד עשרה בדמיו מפני שהפקיעו מהמצוות, נמצא שאם ישארו העבדים אצל עשיו ישארו נכרים כמותו!?

אלא התרוץ הוא שיעקב התבונן כי עשיו שהיה ערמומי ישאל אותו את השאלה האם הדורון ששלח לו, כולל גם את העבדים או לא, על כן הדריך יעקב את עבדיו: "והיה כי יפגשך עשו אחי ושאלך למיאתה" והיינו שעשיו ישאל למי שייך אתה עצמך האם לדורון או לא?

ועל זה צריך העבד לענות לעשיו ככתוב: "ואמרת לעבדך לעקב", ורק הדורון עצמו שלוחה לאדוני לעשיו, אבל אני העבד, צריך לשוב ליעקב. והודיעה לנו התורה שכן צוה יעקב גם לשני וגם לשלישי וכן לכל ההולכים אחרי העדרים ש"כדבר הזה תדברון אל עשיו" והיינו שהם צריכים לשוב ליעקב, ולא להשאר עם עשיו.

ומעתה נלמד: אם כך היה זהיר יעקב לשמור את עבדיו שישובו אליו ולא יושפעו מעשיו ולא יסטו מן הדרך הישרה, על אחת כמה וכמה היה זהיר בכך על בניו לצוות אותם לדרך ה' ולהרחיקם מהשפעת עשיו ואנשיו (וכפי שנאמר בהמשך "אני אתנהלה לאיטי לרגל המלאכה ולרגל הילדים"...)

"כך יראו ילדיכם..."

במשך שנים ניסו עסקנים חילוניים בקמניץ להקים בעיר בית ספר "תרבות" כשם שהיה קיים ברוב עיירות ליטא. רשמית היתה מטרתם בכדי שיהיו הילדים יותר "מתקדמים" וילמדו לימודים כלליים עם לימודי קודש. ואולם הגאון **רבי ברוך בער לייבוביץ זצ"ל**, שידע כי מטרתם הסופית היא החדרת החילוניות ורעל ההשכלה, התנגד לכך בכל תוקף. בקמניץ פחדו ממנו, על כן זכתה העיר שלא יוקם בה בית הספר כזה אף שניסו כמה פעמים.

פעם החליטו המארגנים להקים את בית הספר בשקט, שלא יודע הדבר לרבי ברוך בער וחשבו שכאשר יהיה כבר עובדה מוגמרת, יהיה קשה שבעתיים להלחם בזה. לצורך כך אירגנו קבוצת הורים - בהם אף שומרי תורה ומצוות - ובסודי סודות הוחלט על אסיפת יסוד בבית מסויים.

בדרך לא דרך נודע הדבר לרבי ברוך בער, והוא החליט לעקור מחשבתם בעודה באיבה... בהגיע שעת האסיפה ביקש מאחד מתלמידיו להתלוות אליו, וילכו שניהם למקום האסיפה.

רבי ברוך בער הגיע למקום דפק קלות על הדלת ונכנס לבית, כאשר כל הנוכחים מופתעים מבואו. למרות זאת קמו כולם לכבודו ונתנו לו כיסא. תדהמתם גברה שבעתיים כאשר הוריד רבי ברוך בער את כובעו ושם אותו על השולחן ולאחר מכן הוריד את ... כיפתו וגם אותה הניח על השולחן. כולם הסתכלו עליו בתדהמה, ואז חזר וחבש את כיפתו ואמר למתכנסים:

"**כך** יראו ילדיכם אם תסכימו לגזירה הנוראה הזאת, לשלוח ילדיכם ל"תרבות אנשים חטאים!" מיד לאחר מכן קם רבי ברוך בער ועזב את האסיפה בלי להוסיף מילה. רעיון הקמת בית הספר נגנז.

הרב הדומה למלאך

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

כידוע, לכן אהב כסף וזהב. אם כן מדוע רצה לשלם ליעקב על עבודתו ולא הסכים שיעבוד אותו בחינם?

מדוע מברכים את הבנים בנוסח "ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה" ולא, למשל, "כאברהם יצחק

ויעקב", מה המיוחד בהם יותר מאחרים, שזכו שיתברכו בשמותם?

איזו עצה נפלאה מצא האדמו"ר בעל ה"צמח צדק" נגד מדת הכעס?

על איזה תלמיד חכם העיד הגרא"א דסלר זצ"ל כי "הוא האורים ותומים של דורינו"?

איזו דוגמא מיוחדת של מדת ההסתפקות ראה הגר"א זצ"ל אצל יהודי זקן שגרמה להגר"א להכריז על

עצמו שעדיין לא הגיע למדה זו?

לדעת המאירי מדוע צריך אדם להתייעץ עם הזקנים ואילולא כן עלול להפסיד הרבה?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות בספר **איש לרעהו**

(פרשת וישלח: עמודים שט-שמא) **ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות לפרטים: 02-5869073**

בין איש לרעהו ומי כעמך ישראל סיפורים בני זמננו

"שלח לחמך"

"המשכנו לכיוון הבית בהרגשה קצת כבדה. בכל זאת השתדלנו להיזכר ש"כל מה דעביד רחמנא לטב עביד". נאלצתי להשלים עם העובדה שהספר החדש נעלם - עוד לפני השימוש הראשון".

* * *

"נכון אבד לך הספר החדש?"

במילים אלו קיבלה אותה אמה, ברגע שנכנסה לבית. לא. לא הייתה זו אינטואיציה, רוח הקודש, או מה שמוגדר בפי הבריות "לב מרגיש של אמא". אף אחד מהגורמים הללו לא גרם לאמה לדעת את המתרחש.

"איך את יודעת?" שאלה הבת, מופתעת.

"עוד לפני שחזרתם הביתה התקשרה אלי הבת-דודה אצלה היינו מוזמנים ל'חלאקה'. היא סיפרה שהגיע לביתם אדם על מנת להשיב להם שקית שאבדה להם. הם לא הבינו במה מדובר, אך האדם הצביע על דפים עם הפרטים שלהם שהיו מונחים בשקית.

מסתבר שהמודעות של המכירה - אשר הונחו באותה שקית של הספר החדש - הם שהצילו את הספר מאבדון. רק באמצעות הפרטים הברורים שהופיעו על גבי המודעות ידע האיש להיכן להשיב את האבדה!

החכם מכל אדם, שלמה המלך, מורה לנו "שלח לחמך על פני המים כי ברב הימים תמצאנו" (קהלת יא, א) כפי שעולה מן הסיפור הרי שלפעמים השכר מגיע כבר באותו יום!

נשלח ע"י מרים ש. רמת שלמה ירושלים

רציתי לשתף את הקוראים בסיפור שארע לי.

זה התרחש ביום י"ד באב תשס"ז - יום ההולדת של בן דודי. באותו יום הוא נהיה בן שלוש ואנחנו הוזמנו להשתתף בשמחת ה'חלאקה', שתוכננה לשעה 2:00 בצהריים.

לפני כן יצאנו אני, אחותי וסבתי לקניות בשכונת 'גאולה'. התרוצצנו בין החנויות ובין השאר קניתי שם איזשהו ספר. כאשר הגענו לבית של בני דודינו, עדיין היה קצת מוקדם. עמד בפנינו זמן פנוי לגלגל שיחה על הא ועל דא. במהלך הדברים סיפרה בת דודתי שהיא עומדת לפתוח מכירה של בגדי-תינוקות בביתה, והיא ביקשה ממני לתלות על כך מודעות בשכונת מגורי (איננו מתגוררות באותה שכונה).

הסכמתי ברצון והכנסתי את המודעות שלה לתוך השקית, בה היה מונח הספר החדש שקניתי. עם תום ה'חלאקה' עזבתי את ביתה ולא שכחתי ליטול את השקית. משם יצאתי עם אבי ובני משפחתי לקנות כמה דברים בחנות גדולה. לא הרחק מאותה חנות ניצבה תחנה שם המתנו לאחר מכן לאוטובוס שיגיע לאסוף אותנו לכיוון ביתנו.

* * *

'גלינג'לאנג' פעמון האוטובוס צלצל והאוטובוס עצר בתחנה - ממתין שהמצלצל ירד לדרכו. בעלת המעשה רצתה לרדת בתחנה, אך אביה טען שזה לא כדאי. הם עלו לאוטובוס לפני מספר רגעים, אך רק כעבור שלוש תחנות הבחינה שהשקית עם הספר החדש שנרכש בגאולה איננו!

הוא לא נבלע באדמה. הוא נשכח בספסל התחנה ממנה הם עלו לאוטובוס. האופציה היחידה הייתה לרדת מהאוטובוס, למחר לחזור לכיוון התחנה ושם לחפש את השקית. אך כאמור, האבא טען שאת הנעשה אין כבר להשיב.

הודעה חשובה ומשכחת

אנו חוזרים ומכריזים בזאת כבשנים קודמות על מבצע פרסים לעידוד וטיפוח מדות טובות. כל שעליכם לעשות: לכתוב סיפור מעניין ולא שיגרתי על מדות טובות שאירע אצלכם או אצל מכרכם, בתנאי שהסיפור עדיין לא פורסם בספר או בכתבי עת, ולשולחו לפי כתובת המכון. עשרה סיפורים שיבחרו, יפורסמו במדור זה ויזכו את שולחיהם בסך 100 ש"ח. הסיפורים שיתקבלו, יטופלו רק בתנאים הבאים:

- 1) אורך הסיפור בין 200 ל-500 מילים (בעברית), בכתב יד ברור וקריא. (עדיף מודפס במחשב).
 - 2) על השולח לרשום שמו וכתובתו המדויקת ומס' טלפון.
 - 3) למכון שמורה הזכות, לפרסם את כל הסיפורים שישלחו, והרי הם רכוש המכון, (מלבד כשיש הוראה אחרת מהשולח) ורק 10 סיפורים יזכו לקבלת הפרס.
 - 4) למכון שמורה הזכות, לערוך ולעבד את הסיפור לפי מדת הצורך.
 - 5) למותר לציין כי על שולח סיפור האחריות לבדוק שהסיפור לא פורסם בספר או בכתב עת ואין עליו "זכויות יוצרים".
- ברצוננו לציין לשבח את המזדרזים לשלוח סיפורים. בשבועות הקרובים נתחיל לפרסם את הסיפורים והזוכים הראשונים. בברכת הצלחה וכל טוב